

РЕШЕНИЕ

№ 5562

гр. София, 11.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3989** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на К. М. С., депозирана чрез процесуалния му представител – адв. М. М., АК - Б. против Решение № 2334 от 24.06.2022 г., постановено по НАХД № 2877/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 1758 от 30.12.2021 г., издадено от началника на 05 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (РУ - СДВР), с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) на касатора е наложено административно наказание Глоба в размер на 100 (сто) лева за извършено административно нарушение на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР.

В жалбата се излагат съображения за допуснато от въззивния съд съществено нарушение на процесуалните правила – липса на мотиви в обжалваното решение относно фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на административното нарушение, за което е санкциониран касаторът. Застъпва се становище, че посочената като нарушена норма - чл. 64, ал. 2 от ЗМВР не предписва правило за поведение, което вменява задължения за адресатите ѝ за разлика от разпоредбата на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР. Излагат се съображения за неотчетени от

служителите на полицията, констатирани твърдяното административно нарушение, а и от административно – наказващия орган съществени обстоятелства с определящо значение за субективната страна на деянието и конкретната му степен на обществена опасност, установяващи причините за неизпълнението на дадените устни разпореждания. Според процесуалния представител на касатора, разпорежданията на полицейските органи са били явно застрашаващи живота и здравето на доверителя му, което води до отпадане на задължителния им характер. С тези аргументи е обосновано искането касационната инстанция да отмени обжалваното решение като неправилно, а и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

Ответникът по жалбата – началникът на 05 РУ при СДВР, чрез процесуалния си представител – юриконсулт Х. Х., в представени по делото писмени бележки застъпва становище за нейната неоснователност. Счита, че постановеното въззивно решение е обосновано и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила. Претендира заплащане на юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания размер на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на касатора.

Процесуалният представител на касатора в съдебното заседание пред настоящата инстанция поддържа направените искания в жалбата и аргументите, с които са обосновани. Претендира разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, X. касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, в предвидения преклузивен срок в разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК (съобщението за изготвеното решение е връчено на 11.07.2022 г., а жалбата е заведена в СРС на 22.07.2022 г.), срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки информацията в събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени източници – показанията на актосъставителя М. Лакова и колегите ѝ от СДВР - свидетели при констатиране на административното нарушение и съставянето на Акта за установяване на административно нарушение – Н. Л. и К. Г., както и на свидетеля – очевидец – Т. Поцова, в контекста на съдържащата се в приложените писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 01.12.2021 г. в [населено място], на [улица]около 16,10 ч., малко след спирката на МГТ на трамвай № 22, касаторът К. С. излязъл от магазин „Л.“, придружаван от свид. Т. Поцова. Отказът му да съдейства на охраната на магазина да провери основателността на съмненията, че е взел вещи, които не е заплатил, провокирал отправяне на искане за съдействие към служители на СДВР – актосъставителят М. Лакова и колегите ѝ Н. Л. и К. Г., които по това време изпълнявали служебните си задължения в района на джамията „Баня Баши“. Междувременно касаторът се качил в

трамвай, чието движение било спряно по разпореждане на полицейските служители. Във вътрешността на трамвая се качили и тримата униформени полицейски служители, които разпоредили на касатора да слезе, за да изяснят случая. Въпреки неколkokратно отправените устни разпореждания, С. отказвал да ги изпълни до момента, в който един от служителите на полицията удовлетворил искането му да му се легитимира със служебната си карта, а и част от пътниците започнали да изразяват недоволство за дългото забавяне движението на трамвая.

След като касаторът слязъл от трамвая, придружен и от свид. Пошова, той бил отведен в търговския обект за изясняване на случая. При извършената проверка, включително и от записите на охранителните камери не били установени вещи, които С. не е заплатил в магазина. В съставения от свид. Лакова Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия Д, № 1758 поведението на касатора е квалифицирано като нарушение на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР. Това е послужило като основание за отказ да се образува досъдебно производство (Постановление от 21.01.2022 г. на прокурор от СРП). Въз основа на съставения АУАН е издадено и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

Въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на инкриминираното административно нарушение, въпреки че не е спазил процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници. Постановеното решение е валидно и допустимо, при обективно и всестранно изяснени фактически обстоятелства от значение за прилагане на материалния закон. В мотивите на обжалваното решение е кредитирана изцяло информацията, съдържаща се в приложените към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, както и показанията на всички разпитани свидетели.

Въз основа на тези доказателствени източници съдът е приел, че при констатиране на административното нарушение и санкционирането му с издаденото НП са спазени процесуалните изисквания, а актосъставителят и административно-наказващият орган са надлежно оправомощени и разполагат с предвидената в чл. 267, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР материална компетентност (заповеди на министри на вътрешните работи № 8121з-1098 от 25.08.2017 г. и № 8121з-1371/11.11.2015 г. и удостоверения от Отдел „Човешки ресурси“ при СДВР).

Възраженията на касатора срещу наложената административна санкция са свързани с анализа на доказателствата, установяващи фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието осъществяването на елементите от състава на административното нарушение. В този аспект, основателно от процесуалния представител на санкционирания се твърди, че неправилно при преценката за субективната съставомерност на инкриминираното административно нарушение, въззивният съд е negliжирал като ирелевантни за неизпълнението на устните разпореждания на служителите на полицията, твърденията за изпитван страх от агресивните действия на охранителите на търговския обект. Касационната инстанция споделя и оплакванията за игнориране на фактическите твърдения за затруднения, изпитани от касатора в резултат на увреденото му зрение при създадената конфликтна ситуация във вътрешността на трамвая.

Вярно е, че тези обстоятелства не са намерили отражение във фактическото описание

на нарушението, за което е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора, но същите имат съществено значение на първо място, с оглед на категорично установения факт, че служителите на полицията са се отзовали на потърсено устно отправено искане за съдействие от охранители на търговския обект и на следващо, но не по значение, че поведението на охранителите спрямо санкционираното лице са възприети като „абсолютно неоснователни“ при извършената проверка от служителите на ОД РУ – СДВР по сигнала на управителя на магазин „Л.“, находящ се в [населено място], [улица], видно и от мотивите на Постановлението на прокурора от Районна прокуратура – С., с което е отказано започване на разследване, поради липса на данни за престъпление.

Ангажираните доказателства относно причинените травматични увреждания на касатора (временно разстройство на здравето, неопасно за живота – С. № 808/2021 г. изд. от Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ „Алекнадровска“ ЕАД – л б), преценени в контекста на данните за влошеното му зрение и ползването на диоптрични очила, дават основание на касационната инстанция да приеме, че отказът за своевременно изпълнение на устното разпореждане на служителите на полицията – да слезе от трамвая, за да се изясни случая с твърденията на охранителите на търговския обект на магазин „Л.“, е бил свързан именно с предходното агресивно поведение спрямо личността му (макар и не от служители на полицията), което е провокирало искането му за легитимиране с документи на отзовалите се на потърсеното съдействие полицейски служители, въпреки че са били униформени.

Основателни са и възраженията относно несъответствието на приложената материално правна норма на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР с установените релевантни фактически обстоятелства. В конкретния казус, безспорно е установено, че касаторът е изпълнил разпореждането на полицейските служители – да слезе от трамвая. Твърденията в съставения АУАН, че се касае за многократно издадени устни разпореждания не са достатъчни, за да обосноват ангажиране на отговорността на касатора за неизпълнение на устно разпореждане. Основателно е позоваването в касационната жалба на хипотезата на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, която регламентира предпоставки, при наличието на които е допустимо неизпълнението на разпореждане на полицейски орган. Въпреки, че конкретиката на настоящия казус не сочи наличие на нито една от тези предпоставки, доколкото телесните увреждания не са причинени от полицейските органи, дава основание за категоричен извод, че не е налице и неизпълнение, което подлежи на административна санкция, доколкото разпореждането е изпълнено веднага след като касаторът се е убедил в компетентността на полицейските органи, въз основа на легитимирането им със служебни документи.

Предвид изложеното, касационната инстанция счита, че въззивното решение следва да бъде отменено, както и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН на касатора следва да бъдат възстановени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение. В приложения бланков Договор за правна защита и съдействие сер. АВ № [ЕГН] (л. 21 от НАХД 2877/22 г. СРС) е отразено договорено и платено възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, което според настоящия касационен състав съответства на обема на процесуалните действия, извършени с участието на пълномощника и не се явява прекомерно.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, изр. 2 от

АПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 2334 от 24.06.2022 г., постановено по НАХД № 2877/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111 състав.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 1758 от 30.12.2021 г., издадено от началника на 05 РУ при СДВР, с което на основание чл. 257 от ЗМВР на К. М. С. е наложено административно наказание Глоба в размер на 100 (сто) лева за извършено административно нарушение на чл. 64, ал. 2 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на К. М. С. от [населено място],[жк], блок 52, вх. 1, ет. 4, ап. 12, ЕГН [ЕГН] сумата от 400 (четиристотин) лева – адвокатско възнаграждение за процесуалното му представителство във въззивното и касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.